

— Хей, дядо Маринко, Балкан го няма вече! Балкан умря...

— Как, убиха ли го? Убиха го тия... Боже Господи, Боже Господи!

— Не знам. Разказваше ми днес един от тях. Вие, каже, сте инат, че и кучетата ви са като вас. Даваме му хляб — не яде, даваме му месо — пак не яде. Само гледа да скочи и да ни разкъса. Тъй си и умря — вързано до хляба и до месото...

Никой не знаеше как беше в същност работата — умрял ли беше самоволно Балкан от глад или беше убит. Но легендата за самоволната му смърт се разнесе и повярва. Един Къню можеше да каже нещо повече за това, но той мълчеше, навъсен и мрачен като облак. Балкан не доде повече в село, не преминаваше и по границата.

Една сутрин на селския мегдан, огрян от първите лъчи на слънцата, видяха окървавени и безжизнени труповете на двама ромънски войници, които през нощта бяха патрулирали из село. Тогава, преди да се научат другите войници от поста, обезумели от ужас и страх, всички от Люляково се разбягаха през полето по околните села. Никой не видя Къня кръчмарина.

Люляково остана празно, безмълвно и глухо. Но полето с непоженатите ниви беше пак хубаво, както всякога. Около селото, като